

## สี่พันดร

บทที่ 38

ห้องบรรทมขององค์ชายภควัดกลายเป็นห้องทรงงาน ร่างสูงที่แม้ยามบาดเจ็บก็ไม่คลายความงามสง่า ถูกแวดล้อมด้วยกลุ่มคนที่ผลัดกันเข้าเฝ้า ครั้นถึงเวลาพัก แพทย์และพยาบาลก็กางกันคนที่ไม่เกี่ยวข้อง แม้แต่พระชายาก็ผ่านเข้าไปไม่ได้

โสมโสภณ ถอยกลับ ดำเนินผ่านผู้คนซึ่งลุกขึ้นยืนโค้งคำนับเป็นแถว นี่เป็นเรื่องปรกติหรือ... พระสวามีจากไปนาน ครั้นเสด็จกลับมาก็ทรงวางพระองค์แปลกแยก หากเป็นน้องนาง จะมีท่าทีตอบสนองอย่างไรบ้างหนอ

แต่เธอก็รู้สึกโล่งใจที่ไม่ต้องเผชิญหน้า

เธอกลับเข้าห้องทรงพระอักษร... ก่อนหน้านี้เธอได้ใช้ความพยายามจนพบรหัสผ่าน แล้วเข้าถึงข้อมูลในเครื่องคอมพิวเตอร์ได้สำเร็จ สิ่งที่ได้พบวันละเล็กน้อยต่อเติมภาพที่น่าตระหนกตกใจให้ชัดเจนขึ้นทุกที ที่สุดเธอก็จำต้องยอมรับ... ด้วยความเศร้าสลด... ถึงความจริงในเรื่องที่เคยได้ยินได้ฟังแต่ไม่ยอมเชื่อถือมาก่อน.....

วรกายสูงสง่าประทับนั่ง ฟังสารินและสุรีคุกเข่าเฝ้าทูลอยู่ตรงมุมหนึ่งของห้องโถง... โสมโสภณ เพิ่งก้าวเข้ามาต้องหยุดชะงัก สองนางกำนัล หันมาเห็นเธอก็สะดุ้ง ท่าทางของพวกนาง ทำให้องค์ชายภควัดหันมา

“น้องเดือน...”

เธอถวายนมอย่างประหม่า

“เจ้าพี่รู้สึกดีขึ้นหรือยังเพคะ”

ร่างสูงดำเนินเข้ามาหา เธอประหม่าจนต้องหลบพระเนตร

“สบายขึ้นมาก ไม่มีที่ไหนจะทำให้รู้สึกดีเท่าที่บ้าน”

“หม่อมฉันยินดีที่ได้ยินเช่นนั้นเพคะ”

ดวงเนตรคมขริบจับมองเธออย่างเพ่งพิศ

“เธอล่ะ สบายดีหรือยัง”

“หม่อมฉันสบายดีแล้วเพคะ”

“ได้ยินว่าตั้งแต่มีการรำกริชเธอก็ไม่สบาย เกิดอะไรขึ้นหรือ”

เสียงทูลตอบหม่นหมอง “หม่อมฉันพลั้งมือทำให้นางรำขององค์ชายอนุชิตบาดเจ็บจึงไม่สบายใจเพคะ”

นั่นเป็นเรื่องที่องค์ชายได้ยินมาก่อนแล้วจากพระอนุชาและนางข้าหลวงในตำหนัก

“แค่นั้นเองหรือ... นี่หากเป็นน้องที่บาดเจ็บ ป่านนี้นางคนนั้นคงกังวลจนเสียสติไปแล้วซี... มาเถอะ...” พระหัตถ์อ่อนจงใจจับมือเธอดึงเข้าหา “ไม่ได้พบกันนานเราน่าจะมีเรื่องคุยกันมากมาย อากาศยามเช้าสดชื่นออกอย่างนี้เราไปเดินเล่นกันดีกว่า”

พระหัตถ์อ่อนนุ่มนวลเรียบลื่นเหมือนไม่เคยทรงงานหนักเลย... โสมโสภณนึกถึงมือที่คอยประดับประดาหลายวันในป่า..... มือนั้นแข็งแรงและหยาบกร้านกว่านี้มากนัก

เธอลังเล “สาริน สุรี บอกพี่ระพีให้ตามเราไป”

“ไม่ต้องหรอก ะไรกัน แค่เดินเล่นกับสามีก็น่าจะให้คนคอยตามด้วยหรือ พี่ต้องการคุยกับเธอเพียงสองต่อสองรู้ไหม”

เธอหลุบตาไม่กล้ามองตอบ ในระยะใกล้ ดวงเนตรคมวาววามของอีกฝ่ายจับมองเธออย่างเพ่งพิศ.....

ร่างทั้งสองดำเนินเคียงกันโดยมีมหาดเล็กตามอารักขาอยู่ในระยะ.. เหล่านางข้าหลวง อดกระซิบกระซาบแปลกใจไม่ได้ ภาพนี้ไม่ใช่จะเห็นได้ในระยะหลังๆ หรือการจากกันจะทำให้ความสัมพันธ์ของสามีกปรกติขึ้น องค์ชายจับจูงชายาอย่างทะนุถนอมรักใคร่ ส่วนองค์ชายาก็ได้แต่หลบตาก้มหน้าสงบปากคำ หรือเธอจะได้อคิด ที่พระสวามีทิ้งไปจึงมีท่าทีสงบสำรวมเช่นนี้.....

“เล่าให้ฟังซิว่าระหว่างที่พี่ไม่อยู่น้องทำอะไรบ้าง”

“หม่อมฉันทำงานที่ได้รับมอบหมายทุกอย่างเพคะ”

ดวงเนตรที่มีประกายระยับจับมองยิ้มๆ เธอต้องรีบพูดต่อก่อนที่จะถูกซักถามในสิ่งที่อาจจะตอบไม่ได้

“ในเรื่องของงานพระราชพิธีสถาปนา หม่อมฉันก็ช่วยงาน

ทุกอย่างตามพระบัญชา..... ผู้แทนจากหลายประเทศมากันมากมาย แต่เราก็ให้การรับรองไม่ขาดตกบกพร่อง..... พวกเขาพอใจและยังแสดงความชื่นชมพระราชวงศ์ทุกพระองค์เพคะ”

“น้องคงหายชุ่นใจแล้วใช่ไหม ที่เสด็จอาได้รับการสถาปนาเป็นรัชทายาทแทนที่จะเป็นพี่ จึงได้ช่วยงานอย่างแข็งขันเช่นนี้”

พัคตร์เธอเงื่อนจาง “หากหม่อมฉันเคยแสดงสิ่งใดไม่เหมาะสมไม่ควรก็ขอได้โปรดให้อภัยด้วยเพคะ”

กรอุ้นกระชับมือเธอ สุธเสียงรับสั่งมีกังวานมันคง

“พี่เชื่อว่าไม่ว่าจะทำอะไร เธอคงต้องมีเหตุผล...” ทรงเสสรวลรับสั่งต่อ “...น่าเสียดายที่พี่ไม่อยู่เลยไม่รู้ว่ามီးอะไรกันบ้าง ที่อยากฟังเธอเล่าก็เพราะคิดถึงเสียงเพราะๆ ที่ห่างไปนาน เมื่อวานก็มีเรื่องต้องทำมากมายจนไม่ได้พูดคุยกัน ไม่รู้ว่าทำให้ชุ่นเคืองหรือเปล่า”

“ไม่เลยเพคะ พระองค์เสด็จกลับมา แม้ไม่มีเวลาให้แต่ก็ทำให้หม่อมฉันยินดีเป็นที่สุดแล้วเพคะ”

“พูดเพราะจริง น้องดียวนี้ทำให้พี่ละอายใจมากรู้ไหม เอาเถอะ ต่อไปนี้พี่จะไม่ทิ้งเธอไปไหนนานๆ อีกแล้ว”

“ขอบพระทัยเพคะ แต่พระองค์ควรต้องนึกถึงงานก่อน”

“งานไม่สำคัญเท่าครอบครัว พี่ไม่อยากเสียเธอไปอีกต่อไปนี้พี่จะคอยดูแลเธออย่างดี”

เธอหยุดเดินทันที “ทำไมพระองค์รับสั่งเช่นนั้นเพคะ”

สุธเสียงย้อนถามเจือสรวล “พูดว่าอะไรหรือ”

“ทรงรับสั่งว่า.....” เธอรู้ตัว ลังเลที่จะกล่าวย้าถ้อยคำ

อีกฝ่ายทรงสรวล “รู้ไหมว่าพี่รักเธอมาก สิ่งที่คุณคิดไม่ถึงเกิดขึ้นได้เสมอไม่ใช่หรือ”

สีพัคตร์เธอเงื่อนจางลง

กรใหญ่ได้รูปจับมือบางขึ้นพินิจ ปรกายพระเนตรเคร่งขรึม ปลายเล็บทั้งสิบเป็นสีอ่อนสะอาดสม่ำเสมอ.....

ครั้งหนึ่งมันเคยดำคล้ำเพราะถูกพิษของพระโอสถทิพย์ แต่หลังจากเวลาผ่านไป พระโอสถทิพย์ไม่ทิ้งร่องรอยไว้แม้แต่น้อย.....

โสมโสมภณเล่าให้นางระพีฟังถึงนายร้อยเอกภักดี พี่เลี้ยงสูงวัย สั้นหน้า

“เป็นไปไม่ได้หรอกเพคะ องค์ชายภควัดสูงศักดิ์เอยจะปลอมพระองค์เป็นนายทหารต่ำด้อยรอนแรมเสี่ยงภัยตามลำพัง... องค์หญิงคงจำสับสน ผู้ชายหัสตินที่รูปร่างหน้าตาคล้ายกันมีมากมาย หากองค์หญิงได้พบเห็นในสังคมกว้างก็จะทรงรู้ความจริงข้อนี้เพคะ”

เธอนิ่งรับฟัง ลังเลกับความเข้าใจของตนเอง

แต่ว่าเป็นไปได้หรือ ที่ผู้ชายหัสตินจะละม้ายคล้ายกันถึงเพียงนี้ แล้วยังเผชิญเข้ามาเกี่ยวข้องกับเธอในเวลาไล่เลี่ย... นอกจากนี้ ร้อยเอกภักดีถูกยิงขณะที่องค์ชายภควัดก็ทรงได้รับอุบัติเหตุจากการฝึกซ้อมปฏิบัติการทหาร

เสียงนางระพีทูลแย้งว่า “องค์ชายมีเหตุผลใดจะทำเช่นนั้นเพคะ แล้วหากเป็นคนเดียวกัน ทำไมจนปานนี้ยังทรงวางเฉยเหมือนไม่รู้ไม่เห็น เป็นเรื่องที่ไม่มีเหตุผลเลยเพคะ”

เธอถอนใจ หรือว่าเธอจะสับสนไปจริงๆ.....

กลุ่มคนทยอยกันมาเฝ้าทั้งเพื่อเยี่ยมพระอาการและถวายรายงานต่างๆ ทุกวัน ทำให้องค์ชายราชบุตรถูกกันไว้ กว่าเสนาบดีคนสนิทจะกลับก็ตึกตื่น บางคนในกลุ่มคนเหล่านี้ แม้จะก้มกายถวายคำนับเธอ แต่กลับมองเธอด้วยสายตาที่ทำให้องค์ชายรู้สึกผิดแปลก หวังพระบรรทมขององค์ชายหนาแน่นด้วยทหารมหาดเล็กยืนยาม อารักขาราวกับทรงอยู่ใกล้ภัยอันตราย

หรือพวกเขาแหว่งสงสัยเธอ.....

หมายกำหนดการงานพระราชพิธีบวงสรวงบรรพบุรุษพิธีถูกนำมาถวายในวันรุ่งขึ้น โสมโสมภณเมื่อรับรู้รายละเอียดก็ต้องแปลกใจ เธอพบว่าทุกอย่างสอดคล้องกับข้อมูลที่เคยเห็นมาก่อนจากห้องทรงพระอักษรของน้องนาง เหมือนกับว่าเธอผู้นั้นสนใจเสาะแสวงหาข้อมูลรายละเอียดไว้ก่อนล่วงหน้า...!

แต่ว่าเพื่ออะไรกัน..!

เธอรู้สึกตระหนกตกใจ เมื่อหวนนึกถึงเรื่องราวครั้งเกิดเหตุร้ายขึ้นในโสฬส น้องหญิงและเจ้านิทัศน์ ถูกระบุว่าเป็นผู้ให้ข้อมูลภายใน

และรายละเอียดต่างๆ ซึ่งทำให้การก่อเหตุร้ายบรรลุผล.....

หมายกำหนดการระบุว่าองค์ราชาภริทิตและรัชทายาทจะเสด็จมาเป็นประธานในพิธีบวงสรวงบรรพพบุรุษครั้งนี้โดยพร้อมเพรียง แต่ว่าเหตุใดน้องนางจึงได้ชวนชวายจัดหารายละเอียดต่างๆ ไว้

น้องนางคิดจะทำอะไรกับเรื่องนี้.....!

โตะเสวยมีเพียงสองพระองค์ประทับนั่งคนละฟากด้าน วันนี้องค์ชายมีพระประสงค์ร่วมโตะเสวยกับพระชวาย แต่กระนั้นก็ไม่วายถูกรายล้อมด้วยพยาบาล ข้าหลวง และนายทหารราชองครักษ์

พระชวายเอ่ยพระโอษฐ์เพียงที่จำเป็น นางระพี สาริน และสุรีคอยเฝ้ารับใช้ หากได้รับคำถามที่ตอบไม่ได้ เธอจะหันไปหาพวกนาง

แม้จะคิดแปลกแต่องค์ชายกลับไม่ซักถามหรือแสดงท่าทีสงสัย ทรงพยักพระพักตร์รับฟังเหมือนเป็นเรื่องปรกติ

“พຽຽນີ້ຟື້ຈະໄປທຳງານລະ”

“ທຽງສບາຍດີແລ້ວຫຼືເພະ”

“ຄວາມຈຽງຟື້ໄດ້ເປັນອະໄກມາກ ທ່ຳພື້ນທີ່ຟື້ໄປຍັງດ້ອຍພັດນາ ແລະມີຄວາມເສຍຂອງໂຣຄະບາດ ພວກຫມອກລ້ຽວວ່າຟື້ຈະເອົາໂຣຄັຍມາແພຽງຈື່ງກືດກັນໄວ້” ສຽງເສຍຮັບສັ່ງຕ່ອຍອອກເຍົ້າ ປະກາຍພະເນຕຽແພຽວພຽາຍ “ຫຼືອ້ນອ້ນຄືວ່າຟື້ຄວຽຈະກັບໄປນອນທີ່ຫ່ອງໄດ້ແລ້ວ”

ອື່ກຳຍາຍສະດູ່ງວາບ “ມີໄດ້ເພະ”

ອື່ກຳຍາຍມອງເຮອຍຳຍາຍພືນຈ

“ຟື້ເປັນຫ່ວງເຮອນະ ດູເຮອເປື່ອຍໄປມາກຽູ້້ຫມ”

“ອຳຍາຍ... ອຳຍາຍໄກເພະ...”

“ເຮອພູດນ້ອຍລຽ ໄມ່ສດຊື່ນຽຳເຣື່ອເມືອນເຍະ”

“ເປັນເພຽາະໄດ້ພອເຈົ້າຟື້ອຸນຸຊືດທຳຫຼືຫມ່ອມຈື່ນຄືດື່ງບ້ານເພະ”

“ຈຽງຊື ເຮອຍັງໄມ່ເຍະໄດ້ກັບໄປເຢື່ອຍບ້ານເລຍ ດອນນີ້ຄືດື່ງອຳຍາຍໄປເຕັມທີ່ແລ້ວກະມັ່ງ”

“ເພະ” ທຳທີ່ກະຕືອື່ອຳນທຳຫຼືຫ່ອງຄຳສວາມືພະພັກຕຽເຣ່ຽງຊືມ “ເຈົ້າຟື້ຈະໂປຽດຫຼືຫມ່ອມຈື່ນໄປໄດ້ເມືອໄກເພະ”

“ແຕ່ຫຼືນແຕ່ໄກເຮອໄມ່ເຍະຄືດກັບບ້ານ ຄຽງນີ້ຟື້ເຟັ່ງມາເຮອກັບຄືດຈະໄປ ຫ່ວງນຳນ້ອຍຈື່ນກັ”

“ເວລານີ້ສຸຂຳພາຂອງທ່ານແມ່ນຳເປັນຫ່ວງອຳຍາຍື່ງເພະ”

“ຟື້ກື່ຍັງໄມ່ແຂັ່ງແຮງເຊນກັນ ຫຼືອຳວ່າເຮອໄມ່ເປັນຫ່ວງຟື້”

“ມີໄກເຊນນັ້ນເພະ”

“ເອເຮອ ເຮອຈະພູດເຣື່ອນີ້ກັນທີ່ຫຼັ່ງ”

ເຮອນື່ງດ້ວຍຄວາມຜືດຫຼັ່ງ ອື່ກຳຍາຍທຽງຍກແກ້ວເຣື່ອນດື່ມຊື່ນ

“ໄກນີ້ເປັນຂອງທີ່ເຮອໂປຽດປຽນ ທຳໄມ່ວັນນີ້ໄມ່ຍອມແຕະຕ່ອງເລຍ”

ເຮອຈຳຕ່ອງຍກແກ້ວໄສຊື່ນຈືບ ນຳສື່ແດງມ່ວງຽຊື່ນໄມ່ໄສສິ່ງທີ່ຄຸ້ນເຍະ ດື່ງນັ້ນຈື່ງວາງແກ້ວກຳນສູງລຽງອຳຍາຍໄມ່ໄຍດື່

ອື່ກຳຍາຍທຳເປັນໄມ່ສນພຽະທັຍ ສອນນາງກຳນັລ ສາຽນແລະສຽື່ມອງຫນ້າກັນ ພຽະຊາຍາ ຫ່ວງເປື່ອຍໄປຈຽງຳຍາຍ

ໂສມໂສກຸນສວມບຫາທຳໄມ່ແນບເນື່ອນແຕ່ອື່ກຳຍາຍກວັດກັບໄມ່ມີທຳທີ່ສຸຂຳພາ ທຽງຫ່ວງເຣື່ອນທີ່ເຮອຕອບໄມ່ໄດ້ໄປຽວກັບພອພຽະທັຍແລ້ວກັບຄຳຕອບທີ່ໄມ່ສມບຽຸນຂອງເຮອ

ເຮອເອງກັບເປັນຳຍາຍແອບຈືບຕາມອງ ສຸຂຳພາວ່າຫາກພຽະເກຣຳຍາຍກວ່ານີ້ແລະຮູກຽວໄວ້ແທນທີ່ຈະເປັນທຽງສັ່ນຫຼືເຣື່ອຍ ຫາກດຽງພັກຕຽເກື່ອຍື່ງເກຣຳນີ້ ມີສື່ຜືວເຂັ່ມຊື່ນແລະຮູກປກຄຸລຸມດ້ວຍໄກຫຼືວດເຣຳອ່ອນຽກຳຍາຍກວັດຈະແຕກຕ່ວງຈາກນາຍຮ້ອຍເອກກັດື່ງຫຼືອຳຍາຍ

“ສື່ຣືກັລຳຍາ”

ເຮອສະດູ່ງ “ເພະ”

ປະກາຍພະເນຕຽອື່ກຳຍາຍຮືກືວາບວັບຮັບສັ່ງຄາມ

“ວັນນີ້ຟື້ມີເຣື່ອນໄກຮືປືກືຊາ ໄມ່ຽວວ່າເຮອຈະຊັດຂ່ອງຫມ”

“ຫມ່ອມຈື່ນໄມ່ຊັດຂ່ອງເພະ”

“ອື່ກຳຍາຍກຽື່ຟື້ຄືມີເຣື່ອນຕ່ອງທຳຕ່ອ ຫາກເຮອໄມ່ຮືບນອນແຕ່ຫຼືວ່າເຮອຈະໄດ້ພູດກັນ”

“ສຸດແຕ່ຈະທຽງບັຽຸຊາເພະ”

ປະກາຍພະເນຕຽຂອງ “ຄນມີເຣື່ອນຈະປືກືຊາ” ພຽາວຽຍັບແຕ່ວ່າໂສມໂສກຸນມັວແຕ່ຄຽຸນຄືດເປັນກັງວລຈື່ງມີໄດ້ສັ່ງເກຕຽຮັບຽື່

ໄດ້ແຕ່ຫຼືບພຽະພັກຕຽມອງໂຕະເສວຍອຳຍາຍສຽງເສຍຮັບສັ່ງ.....